

Пошук

Автор:

Павло Пташинський

Пошук

Павло Пташинський

Світ змінився після розшифровки загадкового сигналу зі всесвіту. Починається ера космічних подорожей. Двое Братів , що є уособленням влади в країні , зустрічаються з екіпажем , який щойно повернувся з подорожі. Та повернулись вони із загадковою дівчиною з іншої планети. Домівка її Енера , багата дорогоцінними на землі металами. Після прибуття команди з Іролок , - планети вогняних майстрів , дівчина стає свідком розповсюдження рослини , що загрожує залишити людство без їжі . Та це виявляється лише ходом в великій політичній боротьбі. Користуючись можливістю , владу займає бізнесмен і антимілітарист Дао Дональд, що своїми добрими вчинками спричиняє кризисну ситуацію в країні. Брати , що змушені переховуватись , навіть гадки не мають , як обернеться їх спроба врятувати ситуацію.

Павло Пташинський

Пошук

Розділ 1

Прибуття на Енеру

Переліт закінчувався. У товсте скло зазирали сиві хмари. Попереду вимальовувалась голуба поверхня мілкого моря. Команда з радістю відкоркувала би не одну пляшку шампанського, та дозволена кількість була вичерпана за вісім тижнів перельоту.

Крізь яскраво-прозору поверхню води проступав жовтявий пісок. Він хвилиною вбігав на суходіл і ховався в зелених хащах. Знову із хащів пірнав у воду, доки острови лишились позаду, і перед очима команди постав Континент.

Шатл торкнувся глини; заспокоїв своє ревіння, і тоді нога Капітана, ступивши вниз, зняла легеньку куряву.

Попереду були хащі, що переходили в густий ліс, який вкривав пагорби й високу гору.

– До сутінок маємо розбити табір. – наказав Капітан.

Потріскували гілки. До цих звуків приєднався звук шурхотіння, ніби крапель.

Усі прислухались. Звук спинився. Капітан рушив на нього. Тоненька стежинка вела в хащі. Розгорнулася галявина.

Жінки й чоловіки неквапливо займалися своїми справами, хтось гострив палицю, хтось ніс екзотичні фрукти. Без зайвого подиву вони запросили Капітана і команду до себе. Полум'я розгорілось. Засмажили м'ясо. Місцеві розповіли, що це була дуже спритна тварина і, навіть, з людиною вона могла позмагатись. Шаман розкурив люльку і жестом запропонував її Капітанові. Дим був гіркий і приємно тяжкий. Капітан звернув увагу, що його будинок побудований із бивнів тварин.

– Ніхто не хоче бути небезпечним увесь час, – промовив він. І вони далі сиділи в тиші. Її розфарбовувало легке шурхотіння вітру. Спалахом визирало цвірінькання пташки. Шаман запитав, чи користується він записником. Відповідь була – ні.

– Тоді я тебе навчу. – Записник треба тримати при собі і просто пам'ятати про нього – продовжував він. А зараз заплющ очі і подумай, що тобі потрібно найближчим часом. Це має бути щось корисне і тобі, і, бажано, оточуючим. Капітан сидів із заплющеними очима і слідував голосу, що лунав в голові.

– Коли картина готова, – вів він далі – запиши її у записник. – А тоді, – він зробив драматичну паузу і хитро усміхнувся – танцюй. Для Капітана здивування було ледь помітною хвилиною серед плаского штилю. – Танцюй і зазирає у свій блокнот, щоб пам'ятати про свої бажання. У його простягнутій долоні виблискували металеві наконечники ніби для стріл. Ледь помітні отвори пропускали нитку.

Капітан одразу звернув увагу, що вони, зважаючи на розмір, дуже важкі. Пізніше, на кораблі, він вирішив перевірити свої припущення.

Шматком ребристого металу з металевою ручкою він пошкодив поверхню подарунка. Доки пил розігрівався у печі, він занурився в думки.

Одна думка чіпляла іншу, та їхнє коло було розірване сигналом про закінчення аналізу.

І він для Капітана був невтішним – цим металом був Осмій – найдорожчий метал на Землі.

Розділ 2

Тунель

Після результату аналізу Капітан був занурений у думки і вирішив прогулятися до моря. Йти треба було далеко до місця, де прірва входить у пісок пляжу. Матрос запропонував скласти компанію. Вони рушили разом.

– От би був тунель з прохолодним повітрям і дахом від спеки. Щоб були стіни скляні, – йдеш, милуєшся природою, – почав мріяти Матрос.

– І щоб вів до моря. – підтримав Капітан.

В його уяві швидко вималювались розгалуження до різних куточків континенту.

Капітан згадав свої думки в лабораторії.

- Осмій, - то лайно зірок.

Матрос усміхнувся на правду.

- А там де одне лайно, - має бути й інше.

Капітан мав на увазі процеси, що відбуваються всередині зірок, і розмірковував, якщо тут існує така кількість важкого металу, мають поряд бути й інші метали, що на Землі називаються дорогоцінними.

Пройшовши далі, Матрос побачив, що у воді щось виблискувало, і повідомив про це Капітанові.

- Б'юсь об заклад, - це воно, - сказав Капітан підводячись.

Матрос радісно посміхнувся.

Стоячи по коліна у морі, вони тримали у долонях золото. Що робити далі, вони вирішили по дорозі.

Ввечері усі спостерігали за дійством, що розгорталось перед їх очима.

Згряя засмаглих і ледь одягнених людей та усміхнена команда стали свідком утворення величезних прозорих труб.

Чотири електромагніти особливої конструкції утворювали силове поле і підігрівали пластик, який рідким виблискував прямо в повітрі.

Великий запас його тримався на шатлі для виготовлення необхідних конструкцій, за розрахунками інженерів. Та в них не було необхідності. Команда мешкала разом з поселенням, хтось іноді на шатлі. Було погоджено використати пластик для побудови тунелю, який би захищав від спеки в дорозі.

Потрохи перемішуючись, пластик змінював форму і дивував оточуючих.

Інженерна думка перетворила процес на видовище. Єдина жінка на борту, – Марія, ніяк не могла полишити думку про розгадку питання: як Капітанові вдалося змусити пластик слухатись магнітного поля. Та він все гарнішав, ставав схожим на величезного кита, що прямує невідомо куди, потім на іншу дивовижну істоту, яка могла лише наснитись, а далі то був вже восьминіг, а далі – щось інше.

Та місцеві бачили там своє, і кіт міг їм здатись істотою зі сновидінь, а у якомусь проміжному вигині був впізнаний місцевий хижак.

Можливо ті моменти, які ніхто не впізнав, лишились такими, бо не було потрібного свідка, який міг би впізнати в ньому щось близьке.

Коли сонце змінило відтінок блиску, Капітан повідомив про фінал.

Розділ 3

Урок

Тепер на очах усього племені виблискував прозорий тунель. Він розгалужувався у різні боки, і всі вони вели до пляжу. Капітан із задоволенням спостерігав, як мешканці мандрують тунелем. Одні повертались з пляжу мокрі й задоволені, інші тільки йшли.

Дівчина, лагідно посміхаючись, тримала кухоль з ароматним напоєм. Присмак віяв прохолодою. Зробивши кілька добрих ковтків, Капітан розтягнувся в затінку дерев. Потім почав розповідати про сонячні батареї, з тонким, менше міліметра, шаром золота, про фотони, що дарує Сонце, – забувши, що це зовсім інша зірка, та також лагідна й велична.

Одразу місцеві не виявляли цікавості: на яких принципах і завдяки чому з'явився тунель, та згодом стали задавати все більше і більше питань. Одразу дати задовільну відповідь всім було нелегко. Тому Механік узявся навчати усе поселення. Ідея була прийнята з радістю. Капітан застав їх на галявині у тісному колі, яке було замкнене на дошці. На ній крейдою біліли літери абетки. Капітан

похвалив Механіка і попрямував до тунелю. Усередині було зроблено кілька стежинок для збереження свіжості трави. Безшумно працювали кулери. Визирало море.

На пляжі ноги огорнув пісок. Згадався вірш.

Зорі гаснуть.

Крик їх підхопив

самотній вітер.

І знову далі несучись,

жевріють,

щоб знову народитись.

І попіл їхній в мене на долонях,

і сльози їхні – це наші сльози,

а той спалах перейшов у вічність

в твоїх усміхнених очах.

Дівчина, яку зустрів він нещодавно, стояла в обіймах вітру. Вітер тримав її чорняве волосся. Потім кидав на плечі. Потім знову підхоплював.

Тут феєрверки дарують свято,

і кожний чим гучніш,

Так видно, комусь там треба...

Спинився він.

– А що таке феєрверки? – спитала вона.

– Феєрверки – то винахід людини.

Древні мешканці вірили, – Капітан задумався, як їй пояснити про злих духів, – що яскраві і гучні спалахи можуть розігнати погані думки і подарувати свято, – вимовив він.

Неначе ховаючись від вітру, вона схрестила руки на грудях і зором прямувала в далечінь.

– От би відвідати острови, – сказала Дівчина, наче тільки до себе. І Капітан зрозумів, що такі речі, як феєрверки, краще мовчки спостерігати.

– Це можна зробити.

Очі дівчини заблищали від радості.

– Знаєте, я теж вірші пишу.

– А хто навчив? – здивувався він.

– Шаман. Та всі казали, що це заняття без користі.

– Зараз наш Механік усіх навчає писати.

– Я знаю. Та мені там нудно.

– Тоді я навчу тебе де-чому просто так. У який бік натиснеш, в такий і повернеш – він торкався керма.

– А як це працює?

– Повертаєш і додаєш вперед, повертаєш назад – сповільнюєшся.

Капітан сів за кермо, Дівчина позаду. Вони поволі рушили вперед. Вітер вранці був приємно прохолодним. Перед очима постали зелені хащі, які запрошували і розгортали свої таємниці. Капітан неквапливо повернув, – відкрилось чисте небо й море. Дівчина охопила руками Капітана. Її волосся знялось від вітру. Вони помчали туди, де захоплювало дух. Вітер став відвертішим. Промайнула

жовтизна піску. У животі залоскотало від невдоволеного бажання вистрибнути, – так сказала Дівчина пізніше. Капітан міцніше вхопив кермо. Катер зняв бризки і помчав вперед.

Острови наближались. Таємничі, без жодної стежинки, вони прийняли прибульців.

Позаду, через сиві хвилі, чорний птах виблискував на мисі, трохи далі розгалужувався тунель. Очі дівчини заблищали від радості. Капітан узяв її за руку, і вони попрямували вздовж берега. Капітан фотографував побачене. Дівчина попросила розповісти, – звідки команда прибула до них.

– Наші світи дуже схожі – відповів він. Так само змінюється день і ніч, так само їхня планета кружляє навколо зірки. Ніби танцює, бо й зірка кружляє, й усе рухається. І людям вдалось вирахувати, коли їхні зірки, – Сонце та Енера, – стануть найближчі, і подорож стане легшою.

– А чи можу я побачити ваш світ? – спитала Дівчина.

– Ми відбуваємо через три тижні. – відповів Капітан.

Здійнялась хвиля, роззявила зелену пащу і кинулась на берег. Вони стояли у вигладженому піску, що лишився по ній.

– Подорож вимагає підготовки.

– А має бути важко? – спитала вона.

– Дуже. – відповів Капітан.

– Тоді я не згодна.

Вона опустила очі. Він підійшов ближче.

Вода сягала стегон і була теплою. Дівчина хлюпнула водою і розсміялась. Знялась нова хвиля. Шум її змішався з бризками і сміхом. Тоді тіла їхні торкнулися піску, і вже наступна хвиля змила геть усе.

Розділ 4

Відкриття Механіка

На знак вдячності за збудований тунель мешканці Континенту вирішили влаштувати свято. Зранку вони заходились збирати стиглі фрукти й ягоди. Принесену здобич вони засипали у величезну посудину з маленьким отвором знизу. Надвечір чаша була повна. Прикотили плаский шмат дерева і помістили на чашу. Та його ваги було замало, щоб зробити сік, на який вже чекав заготовлений посуд. І сік з'явився лише коли всі почали стрибати на дошці. Та так багато, що посуду не вистачало. Доводилось одразу його випивати, щоб знову наповнити. І навіть на наступний день соку лишилось по самі вінця.

У тіні, у зручних кріслах, принесених з борту, сиділи Механік, Дівчина, Марія та Матрос. Ліс фарбувався в золотавий зіркою, що сідала. Механік, сьорбнувши напою, розповідав історію. З неї, за його словами, й почалось освоєння космосу. Це було так.

Орбітальна станція, де він працював, відпочивала. Випадково він помітив слабкий сигнал і занотував його в комп'ютер. Одразу це були шуми, та він все одно передав їх на Землю для розшифровки. І через природну допитливість, – за його словами, він узявся розшифровувати й сам.

– Ти сам нещодавно читати навчився. – зауважила Марія.

– Через те й навчився. І не заважай розповідати – відповів він з удаваною люттю.

– І що то було? – запитала Дівчина.

Поодаль Капітан щось ладнав. Сьорбнувши ще, Механік відповів.

– То був вірш.

– Вірш? – перепитала вона.

- Так, саме вірш.

- І як вірш міг прискорити освоєння космосу?

- Та уяви, як здригнувся науковий світ! Люди відчули, що є ще хтось, розумний настільки, що не тільки розуміє поезію, але й може її передати. - відповів Механік.

Дівчина уважно слухала розповідь.

- Від нетерплячки дізнатись, хто це зробив, люди швиденько згуртувались, помізкували, що і як має бути, і ось - подорож, що здавалась нездійсненною, - відбулась. Та у вас тут так багато дорогоцінних металів - продовжував Механік. Що люди можуть на цьому і спинитись.

- Чому?

- Жадібність. - відповів Він.

- Та ви їм не дозволите? - спитала Дівчина.

- Звісно не дозволимо. Так Капітане?

Розділ 5

Чотири стихії

Наступного дня Марія запросила дівчину на борт шатлу. Настав час готуватись до відльоту. Коридором вона провела її до центру. Стеля була вищою, і було видно, що існує другий поверх. Сходи вели вгору.

- Хлопці досліджують планету на наявність розвинених істот. - сказала Марія. - Вибач, я мала на увазі, можливо тут мешкають ті, хто надіслав сигнал.

- Нічого, я зрозуміла, - сказала Дівчина.

- Тож ми маємо тебе підготувати.

Вони піднялись сходами. Марія одчинила двері.

- Ванна, - пролунало у просторому приміщенні.

Зашумувала вода. Здійнялась піна. Дзеркало вкрилось паром.

Далі Марія навчила її манікюру і догляду за віями.

- Це знадобиться тобі на землі. Та не тут. Змивай.

- Вони попрямували до бібліотеки.

- Будеш приходити, коли матимеш час.

Далі Марія показала басейн, лазню, центр керування, оранжерею, фонтан, тренажерний зал, туалет та кімнату для приготування їжі.

- Здається усе. - сказала Марія. - Мабуть і нам час перекусити.

Вони сіли за стіл.

- А що то був за вірш? - спитала Дівчина.

- А зорі гаснуть, крик їх підхопив. якось так. - далі прочитаеш у бібліотеці.

Дівчина всміхнулась.

- Капітан мені його розповідав.

- Цікаво. Коли це він встиг?

І вона розповіла про прогулянку повітряним катером і про урок водіння.

З'явилися хлопці.

– Чого смієтесь?

– Та так, балачки. – відповіла Марія.

– А в нас справи. – сказав Капітан і показав фото. На ньому був малюнок, вирізьблений на камені.

– І що це значить? – спитала Марія у Дівчини.

– Це малюнок древніх, він означає «Стихії мають бути в рівновазі».

– Зрозуміло.

– Зрозуміло – що це метафора, – оживився Механік, а що мається на увазі?

– Чотири стихії. Вони мають настрої.– Дівчина задумалась, як пояснити те знання.

– Вогонь може як і гріти, так і обпекати, – так і людина.

– А інші?

– Вітер – то легкість у думках і рухах. Вода – то вміння знаходити своє місце, а камінь, – то вміння стояти на своєму. Древні викарбували досвід про те, що робити зі своїм життям.

Усі зацікавлено слухали.

– І що? – спитав Матрос.

– Все просто – знайди те, що тебе гріє.

– Якось не ладнається воно до купи, – сказав Механік і припав до фляжки зі зброженим соком.

Усі розсміялись.

– Завтра з ранку попече! – зареготав Матрос.

Сік ледь не пішов носом. Механік витер бороду і передав фляжку Капітану. Той, ковтнувши, дістав фото і ще раз подивився. На ньому було коло дивовижної чіткості.

Розділ 6

Шлях Додому

Матрос з Механіком досліджували ущелину, де був знайдений малюнок. Їх катери стояли поряд, а вони відпочивали в тіні великого каменя. Матрос розповідав про дівчину, що лишилась на Землі.

– Привітає її хтось інший.

– Гей, не кажи так!

– Ми тут через знахідку надовго. – трохи з сумом вимовив він. – Та час підводитись.

Ноги залякли від довгого сидіння, і вони їх ледь пересували, сміючись.

– Цвіркуна мені у фляжку. – лаявся Механік.

Навколо було руде каміння. Повернувшись до катеру і зробивши кілька спроб рушити, Механік діагностував, – сіла батарея.

– Навіть не пам’ятаю, коли її востаннє заряджав. – Добре, їдь на шатл, – привези заряджену.

– Через твої балачки я мабуть просто тебе полишу.

– І візьми чогось випити.

Матрос вилаявся і рушив у дорогу. Вона пролягала через кам’янисту пустелю, каміння дрібнішало, переходило в пісок, далі у глину, яка потроху зеленіла, а під зеленню була вже чорною. Грунт, утворений незліченною кількістю поколінь рослин, що тут зростали, став домівкою і для кущів. Від вітру, що здійняв катер, посипались жовті ягоди. Наближався ліс. Матрос, додавши швидкості, пірнув у густі хащі і вже за мить з’явився з іншого боку.

На шатлі він зустрів Капітана і Дівчину. Доки батарея заряджалась, вона приготувала йому квітковий чай. Повернулась Марія і розказала кумедну історію про батьків, які звернулись до неї по допомогу, через те, що їх син, замість того, щоб як усі діти, кидатись багнюкою, – ліпить з неї різні фігурки. Вона сказала, що це не тільки цілком природно, а й корисно. Вони довго не могли повірити і приводили аргументи, що треба вчитись кидати бруд, щоб у майбутньому влучно добувати плоди. Тоді Марія почала розповідати про розвиток моторики, уяви і в кінець про естетичну цінність виробів.

Останнім аргументом був тунель, вона сказала, що такі речі стали можливі завдяки таким людям як їх син.

Дослухавши, Матрос подякував дівчині за напій, узяв батарею і рушив.

Дорогою він насвистував вигадану мелодію і думав про те, як кепкуватиме з Механіка. Він навмисно не поспішав. У флягу набрав звичайної води, бо хоча й мріяв провчити старого, та все ж поважав його. Вечоріло. Вітерець ставав прохолоднішим. З’явилися зірки. Місце, де вони відпочивали, тепер здавалось іншим, як буває, коли повертаєшся з подорожі. Самотньо стояв катер. Він прислухався. Чомусь згадав про дощ. Піднявши голову, він побачив самі зірки і лише клаптики хмар. Вдалось відшукати Сонце. Під ногами хрустіло каміння. Лишилися сліди від підшов. Пара їх вела в щілину поміж великих каменів. У раз Матрос подумав про диких звірів, і про всі небезпеки, які зміг пригадати, і що духу заволав.

– Механік!

Та так що луна сколихнула камені.

Механік закінчував дзюрити, струшуючи останні крапельки.

– Чого волаєш? – почувся кволий голос з ущелини.

Повернулись на шатл вони вже втомлені й похмурі.

– Завтра повернення на Землю. – сказав Капітан.

– А як же знахідка? – вимовив Механік, вже ледь тримаючись на ногах.

– У центрі проінформовані. Нас Чекають.

– Ну що за життя. – пожалівся Механік.

На те Капітан витяг з кишені подарунок Шамана, розірвав мотузку і вручив кожному по одному шматку.

Розділ 7

Тим часом

Тим часом на Землі, у високому будинку, у великому місті, стояв чоловік з великим черевом і чорною краваткою. Він мав брата близнюка, і були вони напрочуд схожі. Тільки волосся зачісували у різні боки. Брат сидів у кріслі за столом.

– Як там виробництво мармеладу?

Вони тримали мармеладну фабрику. Брат милувався видом з вікна.

- Треба збільшити експорт. Інакше діла не буде.
- Треба поміркувати.
- Та існує проблема. Люди не хочуть платити податок.
- Що ми можемо вдіяти?

В двері постукали. Увійшов Радник.

- Панове, маю пропозицію, – говорив він, не спиняючись, на ходу.
- Уважно слухаємо.

- Пропоную заборонити відраховувати відсоток за зняття коштів за оплату комунальних послуг та встановити зняття відсотків для відрахування у бюджет, при переведенні коштів за отриманий товар чи послугу, що може кваліфікуватись, як підприємницька діяльність. По-перше, приємніше ділитися одразу. По-друге, відсутність страху перед податковою. Більше підприємців – сильніше економіка. Сильна економіка – легка конкуренція. Легка конкуренція – більше свободи. Більше свободи – більше можливостей. Можливості створюють можливості.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://telnovel.com/ru/ptashins-kiy_pavlo/poshuk

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)